

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Τού Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019. Ε' ΛΟΥΚΑ

Ἀκεφιμά, Ἰωσήφ, Ἀειθαλά μαρτύρων.

Ἀνακομιδὴ Των λειψάνων Γεωργίου Του Τρωαιοφόρου.

Γεωργίου νέου ιερομάρτυρος Του Νεαπολίτου.

Ἔτος 12^{ον} Τεύχος 551

Κυριακή Ε' Λουκά - Τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου

Anthony Bloom

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅπως κάθε παραβολὴ τοῦ Κυρίου ποὺ μιλάει γιὰ τὴν κρίση, ἡ σημερινὴ παραβολὴ εἶναι πολὺ ἀπλὴ ὡς πρὸς τὸ νόημά της καὶ ταυ-τόχρονα θὰ πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσουμε βαθύτερα. Τὸ ἀπλὸ νόημά της εἶναι τοῦτο: Εἴχατε στὴν γῆ ὅ,τι ἦταν καλὸ, ὁ Λάζαρος δὲν εἶχε τίπο-τα· ἐπομένως ἀποκτᾷ στὴν αἰώνια ζωὴ ὅλα τ' ἀγαθὰ ποὺ τοῦ εἶχαν λείψει στὴ γῆ καὶ ἐσεῖς τὰ στερῆστε. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συνιστᾷ τὸ ἀληθινὸ καὶ βαθύτερο νόημα τῆς παραβολῆς.

Ποιὸς εἶναι ὁ πλούσιος; Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν κατεῖχε μόνο ὅλα τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἡ γῆ μπορούσε νὰ τοῦ προσφέρει: πλοῦτο, καλὸ ὄνομα, κοινωνικὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς συμπολίτες του· ἦταν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν λαχταροῦσε κάτι ἄλλο. Ὅ,τι ἤθελε, ὅ,τι χρειαζόταν ἦταν ὁ ὑλικὸς πλοῦτος, μιὰ καλὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, τὸν θαυ-μασμό, μιὰ δουλικὴ ὑπακοή ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦταν κατώτεροί του.

Ὁ Λάζαρος δὲν κατεῖχε τίποτα· ἀλλὰ ἀπὸ τὴν παραβολὴ μαθαίνουμε ὅτι δὲν παρα-πονιόταν, δεχόταν ὅ,τι δὲν ἤθελε ὁ πλούσιος· ἔτρωγε τὰ ψίχουλα ἀπὸ τὸ τραπέζι του. Ἀλλὰ εἶχε μιὰ ζωντανὴ ψυχὴ· ἴσως νὰ λαχταροῦσε κάτι περισσότερο: ποιὸς ἄνθρωπος

δὲν θέλει νὰ ἔχει μία στέγη, νὰ ἔχει ἐξασφαλισμένη τροφή; Ἀλλὰ ἐκεῖνος δεχόταν ὅ,τι τοῦ ἔδιναν μὲ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ ὅταν πέθαναν, τί πῆραν μαζί τους; Ὁ πλούσιος δὲν εἶχε τίποτα νὰ πάρει, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν νοιαζόταν γιὰ ὅ,τιδὴποτε δὲν μπορούσε νὰ τοῦ προσφέρει ὁ κόσμος. Ὁ Λάζαρος πάντα ποθοῦσε περισσότερα ἀγαθὰ ἀπ’ αὐτὰ ποὺ ἡ γῆ μπορούσε νὰ τοῦ προσφέρει: ἐπιθυμοῦσε δικαιοσύνη, εἰρήνη, ἀγάπη, συμπόνια, ἀλληλεγγύη- ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Ὁ πλούσιος ζοῦσε μιὰ ζωὴ παρόμοια μ’ αὐτὴν ποὺ περιγράφεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς προφητεῖες: Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπαχύνθη ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ λησμόνησε τὸν Θεό... Ὁ φτωχὸς δὲν μπορούσε νὰ κάνει κάτι τέτοιο· ἦταν τόσο φτωχὸς γιὰ νὰ ριζώσει στὴν γῆ- ἦταν ἐλεύθερος.

Αὐτὴ ἡ παραβολὴ λοιπὸν ἀφορᾷ ὅλους μας· διότι ὅλοι μας ἔχουμε μέσα μας τὸν πλούσιο καὶ τὸν Λάζαρο. Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ πόσο πλούσιοι, πόσο ἀσφαλεῖς εἴμαστε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐὰν βρισκόμαστε τώρα ἐδῶ, πάει νὰ πεῖ ὅτι στὴν ψυχὴ μας, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη διάσταση ποὺ λαχταρᾷ κάτι ἄλλο. Ἀλλὰ μένει νὰ κάνουμε μιὰ ἐρώτηση: Ἐὰν ἔπρεπε νὰ διαλέξουμε, τί θὰ διαλέγαμε; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ θεωροῦμε πολὺτιμο; Εἶναι ἡ ἀσφάλεια ποὺ μέχρι τώρα ἡ γῆ μᾶς ἔχει προσφέρει- ἢ εἶναι ἡ ἀπεραντοσύνη, τὸ βάθος στὸ ὁποῖο κατανοοῦμε τὸν Θεό, ἡ κοινωνία μας μαζί Του, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον, ἡ συμπόνια – τόσα ἄλλα πράγματα ποὺ μᾶς ἔχει διδάξει τὸ Εὐαγγέλιο;

Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖο ὅπου ἀναφέρεται ἡ παραβολή, δὲν ἀναφέρεται μόνο σὲ δύο ἄνδρες ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἢ σὲ ἄλλους, ἀλλὰ ἀναφέρεται σὲ μᾶς προσωπικά: ποιὸς εἶμαι- ἢ ἐὰν προτιμᾶτε, καὶ ποὺ εἶναι τὸ πιὸ σωστὸ – ποιὸς ὑπερισχύει μέσα μου; Μοιάζω περισσότερο μὲ τὸν πλούσιο, τόσο ριζωμένος στὴ γῆ, ὥστε τὰ πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ πνεῦμα, τὴν αἰωνιότητα, ἢ πιὸ ἀπλὰ ὅ,τι εἶναι ἀληθινὰ ἀνθρώπινο ἔρχεται δεύτερο – ἢ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους σημασία ἔχει ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινο, περισσότερο ἀπὸ ὅτιδὴποτε ἄλλο;

Κι ἔπειτα, ὑπάρχει κάτι ἄλλο στὴν παραβολή. Ὁ πλούσιος βλέποντας τὸν ἑαυτὸ του στερημένο ἀπὸ τὰ πάντα, στρέφεται στὸν Ἀβραάμ καὶ λέει: «Στεῖλε τὸν Λάζαρο στοὺς ἀδελφούς μου ποὺ εἶναι ἀκόμα στὴ γῆ νὰ τοὺς εἰδοποιήσει, γιὰ νὰ μὴν ἔλθουν σὲ τοῦτο τὸν τόπο τῆς βασάνου». Καὶ ὁ Χριστὸς λέει ὅτι ἀκόμα καὶ ἂν κάποιος ἐπιστρέψει ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἐὰν δὲν ἄκουσαν ὅ,τι ἀποκαλύφθηκε στὸ παρελθόν, δὲν θὰ πιστέψουν, θὰ χαθοῦν μέσα σὲς ἁμαρτίες τους.

Πῶς, αὐτὴ ἡ παραβολὴ δὲν ταιριάζει κατὰ τρόπο τραγικὸ μὲ τὴν κατάσταση τῶν ἀνθρώπων ὅταν στέκονταν συνωστισμένοι ὅπως τὸ ἄλεσμα γύρω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ ὅπου πέθαινε ὁ Κύριος. Κάποιοι ἦταν πιστοί, ὁ δικὸς Του λαὸς - ἀλλὰ ποῦ βρίσκονταν; Εἶχαν σκορπίσει. Κάποιοι ἦταν μαθητές Του, μὲ πίστη ποὺ ἔφτανε στὸ βάθος τῆς ὑπαρξὸς τους, μὲ καρδιακὴ πίστη, οἱ γυναῖκες ποὺ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει – στάθηκαν σὲ ἀπόσταση· μοναχὰ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης, στάθηκαν δίπλα στὸν Σταυρό.

Ἀλλὰ μέσα στὸ πλῆθος, ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ μαζί μὲ τὸν Ἀρχιερέα, τοὺς Φαρισαίους ποὺ εἶχαν καταδικάσει τὸν Θεό, ἔλεγαν: «Κατέβα τώρα ἀπὸ τὸν Σταυρὸ – καὶ θὰ πιστέψουμε...» Πόσοι πολλοὶ σκέφτηκαν: μόνον ἐὰν κατέβαινε ἀπὸ τὸν Σταυρό, θὰ πιστεύαμε χωρὶς νὰ παίρναμε κανένα κίνδυνο, θὰ πιστεύαμε μὲ ἀσφάλεια, μὲ σιγουριά· θὰ πιστεύαμε καὶ θ’ ἀκολουθοῦσαμε Κάποιον ποὺ τώρα ἡττημένος, στιγματισμένος,

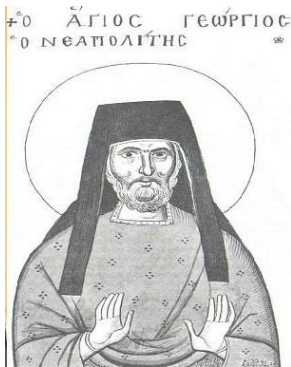
ἔχοντας δεχθεῖ τὴν ἀπόρριψη τῶν ἀνθρώπων, κρέμεται στὸν Σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δύο ληστές; Δὲν μποροῦμε...

Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς παραβολῆς· καὶ ποὺ μᾶς ἀποδεικνύει ἡ ζωὴ τόσων πολλῶν ἀνθρώπων. Ποῦ βρισκόμαστε; Εἴμαστε προετοιμασμένοι νὰ πιστέψουμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ; Εἴμαστε ἔτοιμοι, αἰχμάλωτοι τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἀνείπωτης, ἀνέκφραστης ὁμορφιάς τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ, νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε μὲ κάθε κίνδυνο; Καὶ γνωρίζουμε ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγάλος: Θὰ στιγματιστοῦμε, θὰ μᾶς κοροϊδέψουν, θὰ εἴμαστε ξένοι, οἱ ἄνθρωποι θὰ μᾶς θεωροῦν ἀλλῆτες τῆς γῆς, ὅχι προσκυνητὲς τοῦ Οὐρανοῦ· εἴμαστε ὅμως ἔτοιμοι νὰ τὸ κάνουμε αὐτό;

Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὶς δύο αὐτὲς ὀψεις τῆς παραβολῆς· γιατί διαφορετικὰ ἡ παραβολὴ εἶναι ἄσχετη μὲ μᾶς - καὶ ὅμως, ἔχει τόσο πολὺ σχέση μὲ τὴ ζωὴ μας. Ἄς τὴν σκεφτοῦμε βαθιά, κρίνοντας τὴν συνεχῶς. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς κρίνει μὲ σκοπὸ νὰ μᾶς καταδικάσει. Ὁ Θεὸς μᾶς προετοιμάζει πραγματικὰ καὶ μᾶς ζητᾷ ἓνα πράγμα: Ν' ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀλήθεια! Δὲν ἀποδεχόμαστε ἓναν κόσμον ποὺ εἶναι μία χίμαιρα! Μὴν ἀποδέχεστε τὸν ἑαυτὸ σας, ἐνῶ ἡ ζωὴ σας παραμένει μιὰ ζωὴ ἀπατηλὴ: νὰ εἴστε ἀληθινοὶ καὶ τότε θὰ γίνετε παιδιὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τί μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ σπουδαῖο, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές τοῦ Χριστοῦ, υἱοὶ καὶ κόρες τοῦ Ζωντανοῦ Θεοῦ· καὶ ἀγγελιοφόροι τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ. Μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε σὲ κάτι μεγαλύτερο; Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι ποὺ προσφέρεται σὲ ὅλους μας καὶ στὸν καθένα χωριστά. Τί θαῦμα! Τί χαρά! Πῶς μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε; Ἀμήν.

Ἁγ. Γεώργιος Νεαπολίτης, ο πρεσβύτερος Νεομάρτυς

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ νέος ιερομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἐζήσε στη Νεάπολη τῆς Μικρᾶς Ασίας (τουρκ. Νεβ-Σεχέρ) τὸν δέκατο ὀγδοο αἰῶνα. Ἦταν ιερέας στὸν Ἱερό Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ υπηρετοῦσε μὲ δικαιοσύνη καὶ οσιότητα τὸ ποίμνιο τοῦ ως ἀληθινῆς λειτουργοῦ τοῦ Υψίστου. Προικισμένος μὲ τις ἀρετὲς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πραότητος, τῆς φιλαδελφίας καὶ τῆς ἀνεξικακίας, ταπεινὸς καὶ ἀμεμπτος ἦταν τὸ στήριγμα καὶ ἡ παραμυθία τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν ποὺ ζοῦσαν τότε κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν Τούρκων. Ὡς ἐπίγειος ἀγγελος ὁ θεῖος Γεώργιος υπηρετοῦσε μὲ προθυμία τοὺς συνανθρώπους τοῦ καλλιεργώντας τα θεῖα χαρίσματα καὶ ευαρεστώντας τὸν Θεό.

Τὸ ἔτος 1797 προσκλήθηκε στὸ χωριὸ Μαλακοπή -ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόσταση ἑξὶ ὡρῶν ἀπὸ τὴ Νεάπολη- γιὰ νὰ ιερουργήσει σὲ κάποια μεγάλη γιορτὴ καὶ νὰ ἀγιάσει τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, γιατί ὁ ιερέας τοὺς ἦταν ἀσθενής ἢ, κατὰ τὴ γνώμη ἄλλων, κρυβόταν ἀπὸ τὴ μανία τῶν Ἀγαρηνῶν. Ὁ γέροντας πια Γεώργιος ἀποδέχθηκε εὐχαρίστως τὴν πρόσκληση χωρὶς νὰ υπολογίσει τὴν ταλαιπωρία καὶ προπάντων τοὺς κινδύνους. Ἀνεβασμένος στὸ γαϊδουράκι τοῦ, καχεκτικός, πορευόταν πρόθυμος. Κόντευε πια στὴ Μαλακοπή, ὅταν ξαφνικὰ στὴ θέσῃ « Κομπιά Ντερέ », δηλαδή « ρεματιά » δέχθηκε τὴν ἀγρία ἐπίθεση Τούρκων βοσκῶν, οἱ οἱποῖοι ἐπὲσαν ἐπάνω τοῦ εξαγριωμένοι καὶ μὲ ἀπερίγραπτη μανία. Τὸν λήστεψαν, τὸν γύμνωσαν καὶ, τέλος τοῦ ἔδωσαν μαρτυρικὸ θάνατο

αποκόπτοντας την τιμία κεφαλή του. Το σώμα του, γυμνό και ματωμένο, μαζί με το κεφάλι κατέληξαν σε παρακείμενο φαράγγι, η ψυχή όμως πέταξε κοντά στον Κύριον της για να την κατατάξει στους Οσίους και τους Ιερομάρτυρες.

Πέρασαν τέσσερις ημέρες χωρίς ο Άγιος ιερέας να εμφανισθεί στη Μαλακοπή, αλλά ούτε να επιστρέψει στη Νεάπολη. Ανήσυχoi οι Νεαπολίτες βγήκαν σε αναζήτησή του. Βρήκαν το άγιο σώμα του και την τιμία κεφαλή και θρηνώντας και κλαίγοντας για τον σκληρό θάνατο του ποιμένα τους τον κήδευσαν επιτόπου βιαστικά, φοβούμενοι τη μανία των Αγαρηνών. Πάνω στον τάφο μια πέτρα έφερε την απλή επιγραφή : «Ιερεύς Γεώργιος».

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός, όταν μια νύκτα ο άγιος ιερομάρτυς εμφανίζεται σε όραμα σε μια ευλαβή χήρα διηγούμενος τα όσα συνέβησαν και προτρέποντάς την να ενημερώσει τη Δημογεροντία, για να φροντίσουν να τον βρουν στην τοποθεσία όπου είχε ταφεί. Η γυναίκα δεν έδωσε σημασία, όταν όμως έπειτα από λίγες μέρες το όνειρο επαναλήφθηκε, έντρομη έπραξε όσα της ζήτησε ο άγιος. Δίχως αναβολή οι ευσεβείς Νεαπολίτες με επικεφαλής τον ιερέα τους, ονόματι Νεόφυτο, γιο του επίσης ιερέα Βασιλείου, συνεφημερίου του αγίου, σπεύδουν και ανασκάπτουν τον πρόχειρο εκείνο τάφο. Ω, του θαύματος! Το λείψανο του Αγίου υπάρχει σώο και ακέραιο διαχέοντας ουράνια ευωδία και Χάρη! Αφού το προσκύνησαν με ευλάβεια και δέος, το τοποθέτησαν σε ξύλινη λάρνακα και το μετέφεραν στην οικία του π. Νεοφύτου όπου, κατά την επιθυμία του ίδιου του Αγίου, φυλασσόταν σε ένα κελί.

Εκεί προσέρχονταν πάρα πολλοί, ντόπιοι και ξένοι, για να προσκυνήσουν τον Άγιο και να λάβουν αγιασμό από το σεπτό λείψανό του. Αρχίζουν να τελούνται θαύματα. Ασθένειες και αναπηρίες θεραπεύονται, άτεκνοι αποκτούν παιδιά, ψυχικά νοσήματα εξαφανίζονται, ακόμη και για ανομβρία καταφεύγουν στον Άγιο οι Νεαπολίτες, για να δουν σε λίγη ώρα την ευλογημένη βροχή να πέφτει δυνατή. Όλοι ομολογούσαν πόσο θαυματουργός αναδείχτηκε ο Άγιος Γεώργιος!

Το 1924, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, αναχώρησαν και οι Έλληνες της Καπαδοκίας για την ελεύθερη Ελλάδα παίρνοντας ο καθένας μαζί του ό,τι θεωρούσε πολυτιμότερο. Ο τότε εφημέριος του Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου αρχιμανδρίτης Ιγνάτιος, θεωρώντας πρώτο του καθήκον την ασφαλή μεταφορά του θαυματουργού και άφθαρτου λειψάνου του Αγίου Γεωργίου, το μετέφερε από την παραλία της Μερσίνης με ατμόπλοιο στην Αττική. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού είχε μεγάλη θαλασσοταραχή, η οποία όμως κόπασε με θαύμα του Αγίου.

Στην Αττική το ιερό λείψανο παραδόθηκε στους Νεαπολίτες, οι οποίοι το τοποθέτησαν με ευλάβεια στον Ιερό Ναό του Αγίου Ευσταθίου στη Νέα Νεάπολη του Περισσού. Από τότε άπειρα είναι τα θαύματα και οι ιάσεις που ενεργεί ο Άγιος Γεώργιος σε όσους με πίστη επικαλούνται το όνομά του.

Από τις 2-11-1999, κατόπιν παρακλήσεως του Α΄ Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κυρού Διονυσίου και ευγενούς παραχωρήσεως του Σεβασ. Μητροπολίτη Τριφυλίας και Ολυμπίας κ.κ. Στεφάνου, τεμάχιο του ιερού λειψάνου του Αγίου είναι θησαυρισμένο στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Γεωργίου Νεαπόλεως, για μόνιμη ευλογία του χριστεπώνυμου πληρώματος της Ιεράς Μητροπόλεως. Η μνήμη του Αγίου Γεωργίου του Νεαπολίτη τιμάται στις 3 Νοεμβρίου.